

רע"פ 4675/20 - עליזה ליזטה תמם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4675/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: עליזה ליזטה תמם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 56782-10-19 מיום 2.6.2020 שניתנה על ידי סגני הנשיאה ו' מרוז ו' שינמן והשופטת ה' עובדיה

בשם המבקשת: עו"ד גל שר טוב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגני הנשיאה ו' מרוז ו' שינמן והשופטת ה' עובדיה) בע"פ 56782-10-19 מיום 2.6.2020, בגדרו התקבל בחלקו ערעור המבקשת על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופטת ה' רוזנברג שיינרט) בת"פ 58902-11-17 מימים 10.9.2019 ו-16.9.2019 בהתאמה.
2. ביום 30.6.2019 הוגש נגד המבקשת כתב אישום מתוקן, המייחס לה עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 1.5.2017 קיבל אחד משכניה של המבקשת (להלן: השכן) דוח עמוד 1

חניה. השכן ורעייתו (להלן: המתלוננת) שסברו כי למבקשת - עמה היו מסוכסכים - היה יד בדבר, עקרו תמרור חניה השייך לה. בהמשך לכך, הגיעה המתלוננת לביתה של המבקשת, התפתח ביניהן ויכוח קולני והמבקשת סטרה למתלוננת. בעקבות זאת, איימו השכן ובנו על המבקשת כי יפגעו בה, תוך שקיללו אותה נמרצות, מתוך כוונה להפחידה ולהקניטה.

3. כאמור בהכרעת דינו של בית משפט השלום, בטרם הוגש כתב אישום נגד המבקשת, הוכנו גם טיוטות כתב אישום נגד השכן ובנו, אך נוכח אופי העבירות הוצע למבקשת, לשכן ולבנו הסדר מותנה, אשר ימנע את הצורך בניהול הליך פלילי בעניינם. אך בעוד שהשכן ובנו הסכימו לכך, המבקשת סירבה, כך שהוגש כתב אישום והתנהל הליך פלילי רק בעניינה.

4. לאחר שמיעת ראיות, הרשיע בית משפט השלום את המבקשת בעבירה שיוחסה לה. נקבע, כי בסרטונים שצולמו בזירת האירוע ניתן לראות את המבקשת סוטרת לפניה של המתלוננת; כי עדותו של השכן אודות האירועים, שנתמכה באותם סרטונים, נמצאה מהימנה; וכי גרסתה של המבקשת היתה "גרסה משתנה ומתפתחת, גרסה מתלהמת ומתחמקת, אשר ניכרו בה סתירות מהותיות".

טענתה של המבקשת להגנה מן הצדק, נוכח אי העמדתו לדין של השכן חרף איומיו כלפיה - נדחתה, שכן לא הוכחה אכיפה בדרנית פסולה נגד המבקשת. נקבע כי משסירבה המבקשת להסדר מותנה, בדומה לזה שהוצע לשכן ובנו - אין לה אלא להלין על עצמה.

5. בגזר דינו קבע בית משפט השלום כי מעשיה של המבקשת פגעו "ברף הנמוך" בערכים המוגנים שעניינם תחושת הביטחון ושלמות הגוף של האזרח; כי מדובר "בעבירה מינורית יחסית", שבוצעה ללא תכנון מקדים, מתוך סערת רגשות, לאחר עקירת תמרור חניה השייך לה, כשהאירוע נלווה לצעקות ולגידופים נגדה; וכי הסטירה לא גרמה למתלוננת לנזק גופני.

עוד נקבע, כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם את העבירה, הוא ענישה הצופה פני עתיד בלבד.

בבואו לגזור את עונשה בתוך המתחם, שקל בית המשפט לקולא את גילה המתקדם של המבקשת והיותה ניצולת שואה; היעדר עבר פלילי בעניינה; תרומתה לקהילה בשל עיסוקה במגוון פעילויות התנדבותיות; ולבסוף - כי ההרשעה עצמה מהווה עונש עבודה.

לנוכח האמור, עונשה של המבקשת נגזר על הרף התחתון, כך שחויבה לחתום על התחייבות בסך 2,500 ש"ח, לבל תעבור כל עבירת אלימות במשך שנתיים.

6. בית המשפט המחוזי קיבל בחלקו את ערעור המבקשת.

נקבע כי בחירתה של המבקשת לנהל הליך פלילי ולסרב להצעת המשיבה לסגירת תיק בהסדר מותנה, הובילה לאפשרות שתורשע בדין חרף נסיבותיה האישיות.

עם זאת, נוכח הסכמת המשיבה - אותה מצא בית המשפט המחוזי "מתיישבת עם תחושת הצדק" - בוטלה הרשעתה של המבקשת.

יתר חלקי גזר הדין נותרו על כנם.

7. מכאן הבקשה שלפניי, בה נטען כי נסיבות המקרה מעוררות "שאלות משפטיות עקרוניות בעלות השלכה רחבה" באשר לשיקול דעתה של התביעה להעמיד לדין "באופן אוטומטי" את מי שמסרב להצעה לסגירת תיק בהסדר, בניגוד להוראות סעיף 67ז(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

עוד נטען, כי העמדתה של המבקשת לדין בנסיבות העניין לקתה בחוסר סבירות; וכי היה על בית המשפט להורות על זיכוי, בין היתר, נוכח הגנת "זוטי דברים" והגנה מן הצדק.

8. דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא כי רשות לערער בגלגול שלישי לא תינתן אלא במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית או כאשר מתעורר חשש כי למבקש נגרם עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 6478/18 מדינת ישראל נ' קמארי, פסקה 11 (23.1.2019)).

הבקשה דנן אינה נמנית עם מקרים חריגים אלו. חרף ניסיונותיה של המבקשת לשוות לבקשתה נופך עקרוני, עיון בה מעלה כי היא נטועה כל כולה בעניינה הפרטני של המבקשת ובנסיבותיה האישיות.

9. חרף האמור, ההחלטה על העמדת המבקשת לדין פלילי בנסיבות העניין, מוקשית בעיניי. זאת, בשים לב לנסיבות האירוע, ובהן סערת הרגשות בה היתה נתונה המבקשת בשל צעקות וגידופים שהושמעו כלפיה, עקירת תמרור החניה שלה ונטילת הטלפון הנייד שלה בכוח על ידי השכן, כעולה מעדותו בבית משפט השלום (עמ' 71 להכרעת הדין), והיעדר נזק גופני שנגרם למתלוננת; כמו גם לנוכח נסיבותיה האישיות של המבקשת - קשישה ניצולת שואה, ללא עבר פלילי, אשר לא נשקפת ממנה סכנה כלשהי לביטחון הציבור.

ואולם, חרף האמור, לא מצאתי כי נסיבות המקרה בכללותן מצדיקות מתן רשות ערעור. בפרט, בשים לב לביטול הרשעתה של המבקשת, בהסכמת המשיבה, בבית המשפט המחוזי; ונוכח שיקול הדעת הרחב הנתון למשיבה בהחלטותיה להעמיד לדין (והשוו לרע"פ מדינת ישראל נ' רותם (5.5.2020)).

10. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, ז' באב התש"ף (28.7.2020).

ש ו פ ט

J01.docx_20046750 עע